

Serie artikelen uit: **de Volkskrant**

Door: Anneke Stoffelen, Jeroen Visser

Verantwoording:

In het tentenkamp Heumensoord in Nijmegen verblijven 3.000 migranten. / In de noodopvang in Lelystad verblijven maximaal vijfhonderd migranten. Onder hen Mohannad ElJechi, zijn vrouw Layla en hun twee kinderen Ziad (9) en Ibrahim (8). De familie is van Palestijnse origine maar verbleef de laatste jaren afwisselend in Syrië en Saoedi-Arabië.

[Mohannad ElJechi met zijn vrouw Layla en zoons Ziad en Ibrahim \(voorop\), boven aan de voetgangersbrug bij de Waal. © Marcel van den Bergh / de Volkskrant](#)

11 maart 2016:

Weg uit de Waalstad: 'Ik hou van Nijmegen'

Groeten uit Heumensoord - Deel 7: Verhuizen

Wat maak je mee als je net bent aangekomen in de Nederlandse asielopvang? Door de ogen van de Palestijns-Syrische Mohannad (38) en zijn gezin kijken we mee in tentenkamp Heumensoord.

Het is dinsdag even na het middaguur als een COA-medewerker in de deuropening verschijnt met een brief in zijn hand. Mohannad veert op. Zou er eindelijk nieuws zijn over de asielprocedure?

Maar het is slecht nieuws; de noodopvang Heumensoord gaat dicht. Het kamp moet deze zomer plaatsmaken voor de Special Olympics, een sportevenement voor gehandicapten, gevolgd door de Nijmeegse Vierdaagse.

Mohannad leest in de brief dat alle vluchtelingen voor 2 mei zullen worden overgeplaatst. Het COA heeft daarna nog een maand nodig om alle tenten af te breken. 'Voor u als bewoner betekent dit dat u binnen 8 weken naar een andere locatie zult worden overgebracht.'

De brief is het gesprek van de dag in Heumensoord. Iemand vertelt Mohammed dat de meeste kampbewoners naar Groningen moeten. Daar zou het COA een tentenkamp hebben opgezet, in een bos, net als in Nijmegen. 'Ze noemen het Groningen maar in werkelijkheid ligt het kamp 35 kilometer verderop in niemandsland. Om bij het dichtstbijzijnde winkelcentrum te komen moet je eerst 45 minuten lopen naar de bushalte en dan nog eens 20 minuten met de bus.'

Zwarte dag

Zelfs de COA-medewerkers kunnen me niet vertellen hoe het er daar uitziet

De volgende ochtend verschijnt weer een COA-medewerker in de kamer van Mohammed. Hij en zijn gezin worden maandag overgeplaatst, naar Lelystad.

Lelystad? Via Google Maps probeert Mohammed meer te weten te komen over hun nieuwe thuis. Er is veel water in de buurt en Amsterdam is niet ver weg. Op Facebook kijkt hij wat andere vluchtelingen over de opvang in Lelystad zeggen, maar dat blijkt niet eenduidig. 'Sommigen zeggen dat we daar in een caravan worden opgevangen, anderen hebben het over een kantoorgebouw. Zelfs de COA-medewerkers kunnen me niet vertellen hoe het er daar uitziet.'

Het is voor Mohammed de zwartste dag sinds hij in Nederland is; hij maakt zich grote zorgen. 'Ik weet niet waar we terechtkomen, of we nieuwe vrienden zullen maken. En ik hou van Nijmegen. Als ik van het station naar de Waalkade loop, groeten de winkeliers me, ik ken ze.'

Maar het ergste van de verhuizing is dat Ziad en Ibrahim weer zonder school komen te zitten. Op internet las Mohammed dat vluchtelingenkinderen in Lelystad op reguliere scholen kunnen worden opgevangen. 'Maar daar is het veel te vroeg voor. Hun Nederlands is nog niet goed genoeg, ze weten nog niet voldoende over de cultuur en de leefstijl van Nederlandse kinderen.'

Als Mohammed het nieuws van de verhuizing aan Ziad en Ibrahim vertelt, krijgt hij verschillende reacties. Ibrahim heeft op de Heumensoordschool geen vrienden gemaakt, misschien dat het op een andere school wel lukt. Ziad is verdrietig. Hij is op school helemaal opgeleefd, pakt de taal snel op en heeft twee of drie goede maatjes.

Zijn vrouw Layla probeert het positieve ervan in te zien. 'Misschien dat we daar wat meer privacy hebben', zegt ze.

Ook slechte mensen

Ik weet gewoon niet hoe het verder gaat. Mohannad wil 's middags even alleen zijn. Acht uur lang zit hij op zijn vaste plek op de Waalkade. Hij vist niet, maar rookt en kijkt over het water. 'Alles schoot door mijn hoofd; de procedure, de school voor de kinderen. Ik weet gewoon niet hoe het verdergaat.'

Tijdens een bijeenkomst krijgen de bewoners meer informatie over de aanstaande verhuizing. Maandagochtend om 10.00 uur moet iedereen klaar staan. De kamers moeten schoon worden achtergelaten. Per persoon mogen twee kleine koffers mee in de bus naar Lelystad.

'Ik moet de fiets hier laten staan. De mede-eigenaar is al op transfer gezet, naar Ter Apel. 'Hou jij 'm maar', zei hij. Misschien dat ik binnenkort met de trein terugkom om de fiets op te halen.'

Mohannad gaat het kamp missen. Hij heeft er vrienden gemaakt, ook onder het personeel. 'Twaalf COA-medewerkers kwamen naar mijn kamer om afscheid te nemen.'

'Oké, er waren ook slechte mensen in het kamp, maar de meesten waren goed. In de afgelopen maanden zijn we één grote familie geworden. Nu worden we over heel Nederland verspreid. Slechts één bevriend gezin gaat mee naar Lelystad.'

Als ik mijn verblijfsvergunning heb, ga ik het IND vragen of we terug mogen

Maar bovenal zal Mohannad Nijmegen missen. Het bos bij Heumensoord, de route naar het NS-station, de Waalkade. Deze week kocht hij een boekje over de geschiedenis van Nijmegen. Tegenover de historische Valkhofburcht las hij hoe de stad zich heeft ontwikkeld. 'Als je dat leest en je staat voor het kasteel, dan voel je iets.'

Wat hem betreft is de verhuizing tijdelijk. 'Als ik mijn verblijfsvergunning heb, ga ik het IND vragen of we terug mogen.'

17 maart 2016:

Van de oudste naar de jongste stad

Groeten uit Lelystad - Deel 8: Een eigen kamer

'Ah, Mohannad, daar ben je. Kun je even helpen?' Als de liftdeuren openen wordt Mohannad meteen aangeschoten door een COA-medewerker. 'Ik heb je even nodig om te vertalen. Deze mevrouw begrijpt niet hoe haar bankpasje werkt.'

Hij is net een dag op de nieuwe opvanglocatie in Lelystad, maar nu al heeft Mohannad het druk. Vanmiddag begeleidde hij de oudere kinderen tijdens een introductiedag op hun nieuwe middelbare school. Nu helpt hij zijn medebewoners door als tolk op te treden.

Meteen na aankomst in Lelystad, gistermiddag, was Mohannad op het COA-personeel

afgestapt. 'Geef me iets te doen', had hij gezegd. 'Vertalen, schoonmaken, voetballen met de jeugd, het maakt niet uit. Als ik maar bezig blijf.'

Herverdeling

© Guus Dubbelman / de Volkskrant

Het is voor Mohannad een manier om de overstap van Nijmegen naar Lelystad iets draaglijker te maken. De afgelopen vijf maanden was hij aan tentenkamp Heumensoord gehecht geraakt. Maar omdat het kamp in mei sluit, worden de drieduizend bewoners de komende weken door het Centraal Orgaan Asielzoekers (COA) herverdeeld over Nederland. Het gezin-ElJechi was als een van de eersten aan de beurt.

De afgelopen dagen waren hectisch geweest. De burgemeester van Nijmegen, Hubert Bruls, kwam zondagochtend naar Heumensoord om Mohannad en zijn gezin te ontmoeten. 'Toen ik in de krant las dat je van Nijmegen bent gaan houden, ging het bij mij helemaal los', had de burgemeester gezegd.

In een aparte ruimte dronken ze een kop koffie. Mohannad voelde zich blij en vereerd. 'Waar ik vandaan kom, is het niet normaal dat de burgemeester een bezoekje brengt.'

Maar gisteren was het zover: een touringcar vervoerde hen en tientallen andere bewoners naar wat de komende maanden hun nieuwe thuis wordt: het voormalige politiebureau in het centrum van Lelystad.

Als de bus door het centrum van Lelystad rijdt, kan Mohannad zijn teleurstelling maar moeilijk verbergen. 'Overall was het stil. Ik zag niemand op straat lopen.'

'Van de oudste naar de jongste stad'

Ik heb op weg hiernaartoe al een Aldi gezien en de Action

Mohannad ElJechi, Palestijnse asielzoeker uit Syrië

In de bus googelt hij informatie over Lelystad. 'Ik zag dat er hier veel Turken en Marokkanen wonen.' Tot zijn verbazing leest Mohannad dat de eerste bewoners zich hier 48 jaar geleden vestigden. 'Ik ga van de oudste stad van Nederland naar de jongste.'

Als Mohannad het voormalige politiebureau binnenstapt, valt zijn oog op een groot bord naast de ruimte die de komende maanden dienst zal doen als crèche. Op het bord hangen tientallen roze papieren hartjes waar inwoners van Lelystad hun wensen op hebben geschreven. 'Vrede voor iedereen'; 'Hoop voor een goede toekomst' en; 'ik wens je onmenselijk veel geduld om in te burgeren'.

Een COA-medewerker neemt hen mee naar hun kamer op de zesde verdieping. De kamer heeft twee stapelbedden, vier opbergkasten en een tafel met stoelen. Er is ook een televisie, een koelkast en een waterkoker. Vergeleken met Heumensoord is het luxueus, maar daar staat tegenover dat de bewoners zelf hun ontbijt en lunch moeten regelen. Van de medewerker krijgen ze een betaalpasje, waar wekelijks 60 euro op wordt gestort. Daar moeten ze het van doen. 'Geen probleem', zegt Mohannad. 'Ik heb op weg hiernaartoe al een Aldi gezien en de Action.'

Geen privacy

Zichtbaar opgelucht inspecteert Mohannads vrouw Layla (34) hun nieuwe woonruimte. 'Eindelijk een kamer voor ons alleen. In Heumensoord zaten we met een andere familie op een kamer. Er was daar totaal geen privacy.'

Als Layla de kanalen op de televisie afgaat, ontdekt ze dat er zelfs twee Arabische zenders te zien zijn. Mohannad haalt zijn schouders op. 'Ik kijk toch alleen maar naar National Geographic.'

Streng

's Avonds legt een COA-medewerker in de recreatieruimte de regels uit: niet roken in het gebouw, niet koken op de kamers en tussen 22.00 en 08.00 moet het stil zijn. Na afloop gaat Mohannad vragen of er in de buurt gevist kan worden. 'Ze zijn hier streng', concludeert hij. 'Er is hier overal water, maar je mag hier nergens vissen. Dan moet je naar Bataviastad, bij het Markermeer. 's Ochtends krijgt het gezin-ElJechi de kans om meer van Lelystad te zien.

Mohannad bezoekt met de oudere kinderen hun nieuwe school - het bezoek aan de nieuwe basisschool volgt later deze week - en Layla neemt Ziad (9) en Ibrahim (8) mee naar de 'bazar', oftewel de wekelijkse markt in het Lelycentre, om aardbeien te kopen. Na afloop is Layla erg tevreden met de nieuwe omgeving, maar Mohannad heeft zo zijn twijfels. 'Het is allemaal heel mooi en modern, maar ik mis Nijmegen.'

[© Guus Dubbelman / de Volkskrant](#)

3 april 2016:

Winkelen en borduren om sores te vergeten

Groeten uit Lelystad - Deel 9: Mohannads echtgenote Layla stelt zich voor

Layla laat haar hand over een rol stevig geweven witte stof glijden. Daar heeft ze laatst een lap van gekocht, als ondergrond voor haar borduurwerkjes. Kijk al die kleuren garen, van appeltjesgroen tot koraalrood. Als een kind in een snoepjeswinkel wandelt ze door

naaimachinespeciaalzaak 't Pandje in Lelystad. Al die geruststellende bollen zachte wol, waar je sjaals en mutsjes van kunt breien. Hé, deze is nieuw! Ze pakt een borduurpakket van Orchidea uit het schap, een wit kussentje met een voorgedrukte vlinder.

Layla is niet de enige asielzoeker die hier graag een rondje maakt, zegt de verkoper van 't Pandje. Een andere vrouw uit de noodopvang heeft hij laatst een tweedehands naaimachine meegegeven. 'Ze kwam met een jurk die korter moest. Dat hebben we voor haar gedaan. Maar toen kwam er nog een jurk die moest worden vermaakt, en nog een. Ik zei: hier heb je een machine, dan kun je het zelf doen. Ze was dolblij.'

Sinds twee weken verblijven Layla en Mohannad met hun twee kinderen op een kamer in een voormalig politiebureau in Lelystad, vlak achter het Lelycentre, het winkelcentrum dat de plaatselijke VVV omschrijft als 'het historische oude centrum' van de stad. In Lelystad staat een dergelijk label garant voor een eind jaren zestig opgetrokken modernistische rode staalconstructie met glazen dak.

Stil

Ik wil dat voor mijn kinderen alles zo normaal mogelijk is

Nijmegen is een gezelliger stad, zegt Layla. Het gezin woonde daar vijf maanden in tentenkamp Heumensoord. 'Hier is het stil. Het beweegt niet.' Toch zijn er twee grote voordelen aan Lelystad: het gezin heeft hier een privékamer, en voor een supermarkt hoeft ze niet langer 20 minuten te lopen.

Albert Heijn is haar favoriet. Die gaat bij het Lelycentre gebukt onder een wonderlijke metalen constructie, waar het zoeken is naar de ingang. Maar dan heb je ook wat, aldus Layla, ze hebben er álles.

Van het COA krijgt het gezin elke week 68 euro, waarmee het gezin zelf ontbijt en lunch kan kopen - het avondeten krijgen ze van de catering. In de begeleidende brief bij het betaalpasje zat een lijstje van dichtstbijzijnde winkels, in volgorde van voordeligheid. 'De Albert Heijn stond helemaal onderaan', zegt Layla. Toch gaat ze het liefst daarheen. 'Omdat ze de merken hebben die mijn kinderen kennen uit Saoedi-Arabië. Cornflakes, Mars en Twix. Ik wil dat voor hen alles zo normaal mogelijk is.'

Geen makkelijke opdracht, nu er na twee weken alweer een volgende transfer dreigt. Hoe moet het dan verder met de school voor de jongens, en wanneer begint eindelijk die procedure? Layla kan er haar hoofd over breken. 'Dan ga je toch even winkelen?', zegt Mohannad vaak als zijn vrouw het niet meer ziet zitten.

Consequentie

Het gaat er niet eens om dat ze iets koopt. Ze laaft zich aan de etalages, bewondert de uitgestalde hortensia's voor Rene's Bloemen en Planten. Lacht om de plastic frutsels die ze verkopen bij Superland, een winkel die haar doet denken aan een vergelijkbare winkel met goedkope troep in Saoedi-Arabië. 'Meestal kom ik dan wel vrolijker terug', zegt Layla.

[Layla drinkt thee nabij de Albert Heijn, haar favoriete winkel. © Marcel van den Bergh / de Volkskrant](#)

Mohannad is vaak de hert op. Hij gaat vissen, doet vrijwilligerswerk bij het Rode Kruis in Lelystad. Hij moet bezig zijn, anders wordt hij gek. De consequentie is dat Layla overdag vaak in de noodopvang achterblijft met haar zus. Het is fijn dat ze als vrouwen onderling hun zorgen kunnen delen. Bij haar echtgenoot kan Layla niet alles kwijt. Vooral gold dat voor kamp Heumensoord. 'Er waren veel rare mensen daar, mannen die alleen naar Europa zijn gekomen om losbandig te kunnen leven. Ze vielen ons soms lastig, terwijl ze weten dat we getrouwd zijn.'

Dat zijn verhalen die ze beter niet aan Mohannad kan vertellen, weet Layla. 'Hij kan nogal opvliegend zijn. Eén keer heeft hij in Nijmegen iemand geslagen.'

Uitlaatklep

Als ik borduur, denk ik even niet aan andere dingen. Om problemen te voorkomen slikt ze haar ervaringen dus soms maar in. En zoekt ze andere uitlaatkleppen om de gedachtenstroom in haar hoofd tot stilstand te brengen. Met de wol en garen die zij bij 't Pandje koopt, haakt ze kleedjes en borduurt ze vogels op kussentjes. 'Als ik borduur, denk ik even niet aan andere dingen.' Op YouTube vindt ze instructiefilmpjes. Je zet het scherm voor je neer en je doet gewoon precies wat ze voordoen op die video. 'Heel makkelijk.'

Ook haar zoonje Ziad (9) heeft ze aan het haken gekregen. Laatst maakte hij zijn eerste onderzetter. Hij koos rood, wit en blauw garen. Toen ze vroeg waarom, zei hij: 'Dat zijn de kleuren van de Nederlandse vlag.' Zelf was ze dat vergeten.

9 april 2016:

'Gestampte aardappels zijn hier traditioneel eten'

Groeten uit Lelystad - Deel 10: Mohammads vrouw Layla zou graag weer zelf koken.

Layla stapt de Turkse bakkerij Anadolu binnen en bestelt thee en een pide met kaas. Veel dichterbij de smaken van thuis gaat ze niet komen, hier in het winkelcentrum van Lelystad. Maar echt Arabisch eten is het natuurlijk niet. Ze wijst op een broodje shoarma dat hier ook over de toonbank gaat. 'Ze noemen dat hier shoarma, maar dat mag die naam niet dragen. Het is niet zoals shoarma in Syrië, ik heb nog nooit zulke lange dunne slierten gezien. Maar het is wel leuk om eten uit andere culturen te proberen.'

In de noodopvang in Lelystad krijgen gezinnen 68 euro per week om zelf in hun ontbijt en lunch te voorzien. Bijna elke ochtend haalt Layla bij Anadolu een plat Turks brood. Dat is al een hele vooruitgang ten opzichte van de bruine boterhammen met kaas die het gezin in kamp Heumensoord elke ochtend kreeg uitgereikt, vindt Layla.

Het zelfgekozen ontbijt van de familie bestaat nu uit Turks brood met olijven, schapenkaas en komkommer. In de Turkse supermarkt in de hoek van het Lelycentre heeft haar man Mohammad ook za'atar ontdekt, een kruidenmengsel uit het Midden-Oosten. Hij roert het door de olijfolie en dan eten ze het met brood.

Het avondeten in de noodopvang wordt geserveerd in zwarte plastic magnetronbakjes

Layla zegt dat ze vriendinnen heeft die het wel prima vinden dat ze hier in Nederland even zijn verlost van het urenlang roeren in potten en pannen, bij gebrek aan een keuken in de noodopvanglocaties. Maar Layla smakt naar haar eigen gerechten. 'Ik ben een echte kokkin. Gevulde druivenbladeren, gevulde aubergines, levertjes, mmm, ik mis het echt.'

Laatst nog stak haar moeder haar vanuit Turkije de ogen uit met een zelfgemaakte schotel. Layla scrollt door haar Samsung-telefoon. Ze houdt een foto omhoog van een schaal met gevulde schapendarmen. 'Pff, ze maakt me jaloers hiermee. Ze weet dat we al zeven maanden geen echt Arabisch eten hebben gehad, waarom stuurt ze me dit?'

Het avondeten in de noodopvang wordt geserveerd in zwarte plastic magnetronbakjes. Kip met groente, rundvlees met rijst. Dinsdag is visdag. Dan brengen vrijwilligers uit Lelystad versgebakken moten kabeljauw.

Layla's man Mohammad helpt de cateringmedewerkers elke avond met de voorbereidingen. Op elk dienblaadje plaatst hij een bekertje yoghurt en een appel of banaan. Groep A eet om zes uur, groep B om kwart voor zeven.

Het diner in Lelystad is vergelijkbaar met dat in kamp Heumensoord. Met één verschil, zegt Mohammad: als veel mensen een bepaald gerecht niet lekker vinden, dan komt het ook niet meer terug. 'In Nijmegen kregen we elke week dezelfde dingen, ook als niemand het lustte. Er

was een bakje met een soort aardappelpuree en daarnaast iets groens dat echt niet lekker was. Geen groente, ik weet niet wat het was. Ik hoorde van iemand dat het uit Spanje kwam.'

Soms willen hun zoontjes Ibrahim en Ziad hun bakje niet leegeten. In Nijmegen ging Mohannad een paar keer het bos in dat het tentenkamp omringde. Tussen de bomen bereidde hij dan op een vuurtje wat döner met rijst voor zijn jongens. In het betonnen Lelystad waar ze nu wonen, ligt wildkoken wat moeilijker.

Tussen de bomen bereidde Mohannad op een vuurtje wat döner met rijst voor zijn jongens

Er zijn asielzoekers die voortdurend klagen over het eten. Mohannad en Layla waken ervoor daar aan mee te doen. Ze zijn dankbaar dat ze überhaupt te eten krijgen, benadrukken ze steeds. 'Gestampte aardappels bijvoorbeeld, dat is gewoon een Nederlandse maaltijd', zegt Mohannad. 'Het is vreemd voor ons, misschien is het niet zo lekker, maar het is geen slecht eten.'

Bij de HEMA heeft hij het assortiment bestudeerd en zag hij naast de rookworsten ook dezelfde zwarte magnetronbakjes in de koeling staan die zij in de noodopvang krijgen. 'Sommige van die bakjes kosten wel 8 of 9 euro per stuk. Dus het is niet zo dat ze ons alleen maar het allergeodkoopste of het slechtste geven. Andere vluchtelingen denken dat soms, maar het is gewoon het traditionele eten hier.'

16 april 2016

Te grote broeken van die enorme Nederlanders

Groeten uit Lelystad - deel 11

Mohannad vouwt de mouwtjes van een oranje Heineken-polo netjes naar binnen en legt het shirt op de uitpuilende plank met maat L. Hij heeft een rood hesje aan met een naamkaartje op zijn borst. In dit vrijwilligers-tenue staat hij elke middag achter de balie van de Welkom Winkel van het Rode Kruis, in een stille woonwijk in Lelystad.

Asielzoekers uit de noodopvang krijgen een voucher waarmee ze eenmalig kleding mogen komen uitzoeken. Het pand is tot de nok toe gevuld met door Lelystedelingen gedoneerde spullen. Een stapel dozen met het opschrift 'dikke wintersjaals' reikt tot aan het plafond. Er is inmiddels een innamestop afgekondigd, zoveel is er afgeleverd.

Schoenmaat

In een apart ingerichte paskamer zitten op de vloer zooltjes geplakt waarmee de schoenmaat van asielzoekers wordt bepaald. Voor de passpiegel draait een meisje van een jaar of 5 trots rond in haar nieuwe knalrode jas.

© [Sanne De Wilde](#)

Mohannad vouwt broeken en shirts, vertaalt gesprekken tussen asielzoekers en andere vrijwilligers, reikt kinderen schoenen uit en doet hun moeders suggesties voor jasjes en warme truien. Alles om maar niet op zijn kamer te hoeven zitten. 'Ik moet bezig blijven, anders word ik gek.' Hij werkt niet alleen bij het Rode Kruis, maar helpt ook bij de voorbereidingen van het eten en begeleidt 's ochtends kinderen op weg naar school. Voor al zijn vrijwilligerswerk reikte het COA hem een aanbevelingscertificaat uit.

Een Syrische vader met twee zoons, één tiener en één al volwassen, krijgen van Mohannad gestreepte overhemden en beige pantalons aangereikt. De vader houdt de taille van een broek schattend om het middel van zijn zoon. Alle goedgekeurde kledingstukken verdwijnen in een blauwe IKEA-tas. 'Heb je ook hemden in donkere kleuren?', vraagt de vader. Mohannad schudt van nee, ondergoed is er alleen in het wit.

Marktkoopman

'Wacht even', roept Mohannad als de familie wil vertrekken. Hij heeft ook nog hele mooie herenpyjama's in de aanbieding. Als een ware marktkoopman spreidt hij de donkerblauwe broek en het bijbehorend jasje uit op tafel, de kwaliteit van de stof aanprijzend. Nou goed dan, zie je de Syrische man denken, die pakken we dan ook maar mee. Hij propt de pyjama in zijn toch al uitpuilende IKEA-tas.

In kamp Heumensoord mocht je als asielzoeker niet kiezen, zegt Mohannad. 'Je moest je maat noemen en dan kreeg je een plastic zak met kleding uitgereikt. Bij mij zaten er vrouwenspullen tussen. Ik wilde die terugbrengen om te ruilen, maar ze zeiden: als jij die spullen niet wil, dan geef je ze maar weg of je gooit ze in de prullenbak. Zonde.'

In Lelystad is er wat dat betreft meer oog voor de klant. Grasduinend in de bergen textiel vindt iedereen wel iets van zijn gading, zegt Mohannad. Al valt het hem op dat de kleding van Nederlanders wel een stuk informeler is dan de smaak van veel Arabieren. 'Jullie dragen bijna altijd sportkleding, zelfs naar het werk. Als je bij ons op sneakers naar kantoor komt, stuurt je manager je naar huis om iets anders aan te trekken.'

Te lang en te wijd

© Sanne De Wilde

Ook zijn bijna alle gedoneerde broeken te lang en te wijd voor hun nieuwe eigenaren. 'Nederlanders zijn enorm', zegt Mohannad. Maar in een hoek van de Welkom Winkel zitten twee verlegen Syrische jonge vrouwen achter een naaimachine. Een van hen haalt de naden van een spijkerbroek los en even later stikt de machine er een nieuwe zoom in.

De Welkom Winkel wordt draaiende gehouden door Emmy en Nicole, twee kordate Rode Kruis-vrijwilligers. Hun team is een mix van inheemse Lelystedelingen en (ex-)asielzoekers. Het is belangrijk dat mensen worden beziggehouden, zegt Emmy. 'Je kunt asielzoekers niet de hele dag laten wegwijnen op hun kamertje. De integratie begint hier.'

Yogaworkshop

Aan Emmy zal het niet liggen. Ze laat een filmpje zien van de yogaworkshop die ze vorige week organiseerde speciaal voor vrouwen uit de noodopvang. Met tachtig deelnemers was het een overdonderend succes, zegt Emmy. 'Dames gooiden hun hoofddoek af en leefden zich echt even helemaal uit.'

Buiten houdt Mohannad een rookpauze. Dan beent een gehooftdoekte Syrische tiener woest de Welkom Winkel uit. Haar moeder schreeuwt haar in het Arabisch iets na. Mohannad rolt met zijn ogen: daar gáán ze weer. Het duo woont in noodopvang in de kamer tegenover hem. 'Ze maken altijd ruzie over kleding. Het meisje houdt van strakke broeken en truitjes. Maar dan hoor ik haar moeder weer zeggen: je hebt nu borsten, je moet iets wijds aan. Arabische ouders willen altijd bepalen wat hun kinderen dragen.'